

Sygnatura akt IV Ka 256/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2018 roku

sprawy G. S.

syna G. i R. z domu M.

urodzonego (...) w W.

obwinionego z art. 119§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 23 lutego 2018 roku, sygnatura akt II W 16/18

I. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I jego dyspozycji w ten sposób, że na podstawie art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia kary, a na podstawie art. 39 § 4 kw zobowiązuje obwinionego do pisemnego przeproszenia pracowników Stacji Paliw (...) w N. – W. B. i M. G. z powodu nieuiszczenia ceny za pobrane paliwo w dniu 29 września 2017 roku oraz uroczystego zapewnienia również na piśmie, iż do popełnienia podobnego czynu nigdy więcej nie dojdzie – w terminie 14 dni od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku;**

II. **w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

III. **zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 30 zł opłaty za to postępowanie.**

Sygnatura akt IV Ka 256/18

UZASADNIENIE

Wobec G. S. skierowany został wniosek o ukaranie w którym obwiniony został on o to, że:

W dniu 29 września 2017 roku o godzinie 09.33 w N. na ul. (...) na Stacji Paliw (...) dokonał kradzieży paliwa rodzaju PB 95 w ilości 9,34 litra o łącznej wartości 43,24 złotych na szkodę PKN (...), tj. o czyn z art. 119§1 kw.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2018 roku (sygnatura akt II W 16/18) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I obwinionego G. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu, a wyczerpującego ustawowe znamiona wykroczenia określonego w art.119§1 kw i za to na podstawie art.119§1 kw wymierzył karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II na podstawie art. 118§1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz §2 i 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2017 roku, poz.2467) zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, a na podstawie art.21 w zw. z art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz.227 z późn.zm.) wymierzył opłatę sądową w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 119§1 kw poprzez uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, który popełniony może być jedynie w zamiarze bezpośrednim i kierunkowym, podczas gdy ustalony w sprawie stan faktyczny nie pozwala na przypisanie takiego zamiaru obwinionemu;
2. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 1§2 kw poprzez przypisanie obwinionemu winy na podstawie oceny zachowania obwinionego w czasie trwania postępowania o wykroczenie, nie zaś w chwili zarzucanego mu czynu, co właściwe jest bardziej dla zastosowania ogólnych dyrektyw wymiaru kary (art. 33§2 kw), niż samego ustalenia istnienia winy, a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie G. S. za niewinnego zarzucanego mu czynu oraz nieobciążanie go kosztami postępowania.

Sąd okręgowy zważył:

kontrola instancyjna wydanego orzeczenia, zainicjowana wniesionym w sprawie środkiem odwoławczym, odniosła ten skutek, iż konieczną stała się częściowa zmiana zaskarżonego orzeczenia.

Rozpatrując apelację za chybione uznać należy stanowisko skarżącego o naruszeniu przepisów prawa materialnego tj. art. 119§1 kw, a obrazę którego to przepisu skarżący upatruje w uznaniu obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu, który popełniony może być jedynie w zamiarze bezpośrednim i kierunkowym, podczas gdy ustalony w sprawie stan faktyczny – w ocenie skarżącego – nie pozwala na przypisanie takiego zamiaru obwinionemu. Za nietrafne uznać także należy wyrażone we wniesionym środku odwoławczym stanowisko obrońcy obwinionego o naruszeniu art. 1§2 kw poprzez przypisanie obwinionemu winy na podstawie – zdaniem apelującego - oceny zachowania obwinionego w czasie trwania postępowania, nie zaś w chwili zarzucanego mu czynu, co właściwe jest bardziej dla zastosowania ogólnych dyrektyw wymiaru kary (art. 33§2 kw) niż samego ustalenia istnienia winy. Odnosząc się łącznie do podniesionych w apelacji zarzutów wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego stwierdzić należy, iż w świetle zebranego materiału dowodowego, prawidłowo ocenionej okoliczności czynu i wina obwinionego G. S. w zakresie zarzucanego mu wykroczenia z art. 119§1 kw nie budzą wątpliwości. Wyrokując w sprawie sąd rejonowy nie dopuścił się zarzucanych naruszeń.

W sprawie niewątpliwym pozostaje, iż obwiniony G. S. w dniu 28 września 2017 roku po zatankowaniu na stacji paliw - paliwa (...) 95 w ilości 9,34 litrów i zorientowaniu się przy kasie, iż nie posiada przy sobie pieniędzy oraz karty płatniczej porozumiał się z pracownikiem stacji paliw, że pieniądze za zatankowane paliwo dowiezie do godziny 20 następnego dnia, co sam zaproponował. W dniu 29 września 2017 roku na stację paliw jednak nie przyjechał i nie przywiózł pieniędzy za zatankowane paliwo, nie informując również pracowników stacji o przyczynie takiego postępowania. Odnotowania przy tym także wymaga, a na co zwrócił już uwagę sąd rejonowy w pisemnych motywach wyroku, iż obwiniony – jak sam wskazał w swoich wyjaśnieniach na rozprawie – dwa dni później był na stacji paliw, jednak i wówczas nie dokonał wymaganej zapłaty. Za pobrane paliwo obwiniony zapłacił dopiero w dniu 5 października 2017 roku, kiedy dowiedział się o toczących się czynnościach wyjaśniających w jego sprawie.

Powyższe przemawia za tym, iż obwiniony nie miał zamiaru zapłacić za zatankowane już wcześniej paliwo bagatelizując fakt jego pobrania w nieznacznej ilości. Sam fakt, iż G. S. podjął rozmowy w dniu 28 września 2017 roku z pracownikami stacji paliw co do sposobu zapłaty za paliwo nie sprzeciwia się uznaniu sprawstwa wymienionego. Na marginesie poczynionych rozważań nadmienić należy, iż w sytuacji gdy obwiniony - będąc świadomym natłoku prac związanych z prowadzoną działalnością i pewnego roztargnienia mógł - jak trafnie zauważył już sąd rejonowy paliwo to pozostawić na stacji i odebrać je już po dokonaniu zapłaty za ten towar. Odnosząc się do argumentacji uzasadnienia apelacji zauważyć przy tym należy, iż za czas popełnienia wykroczenia z art. 119§1 kw uznać należy moment uzewnętrznienia przez sprawcę jego woli rozporządzania rzeczą cudzą jak z własną, z wykluczeniem osoby uprawnionej, i nie zmienia tej oceny w wypadku obwinionego okoliczność iż zamiar kradzieży tego paliwa powstał później - już po jego zatankowaniu przez obwinionego i jego zabranii ze stacji paliw po uzgodnieniu sposobu zapłaty, która nie nastąpiła.

W realiach niniejszej sprawy sąd odwoławczy uznał, iż wystarczające będzie poprzestanie na stwierdzeniu sprawstwa obwinionego z jednoczesnym odstąpieniem od wymierzenia mu kary na podstawie art. 39§1 kw a także zastosowaniem środków oddziaływania społecznego z art. 39§4 kw. Przypomnieć należy, iż zgodnie z brzmieniem art. 39§1 kw w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można - biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy - zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż wartość skradzionego paliwa wynosząca 43,24 złote nie była znaczna, a obwiniony w dniu 5 października 2017 roku zapłacił za zabrane paliwo a nadto nie był karany sądownie za kradzież.

Z tych też wszystkich względów zaskarżony wyrok w punkcie I jego dyspozycji podlegał zmianie w ten sposób, że na podstawie art. 39§1 kw odstąpiono od wymierzenia kary, a na podstawie art. 39§4 kw zobowiązano obwinionego do pisemnego przeproszenia pracowników Stacji Paliw (...)w N. - W. B. i M. G. z powodu nieuiszczenia ceny za pobrane paliwo w dniu 29 września 2017 roku oraz uroczystego zapewnienia również na piśmie, iż do popełnienia podobnego czynu nigdy więcej nie dojdzie - w terminie 14 dni od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku, w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (art.437§1 kpk w zw. z art.109 kpw). Rozstrzygnięcie to uzasadnia również naganne zachowanie obwinionego względem pracowników stacji paliw, którzy wyszli naprzeciw roztargnieniu obwinionego, a spotkali się z nieuzasadnionymi pretensjami i wyrzutami.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia przepis art. 636§1 kpk w zw. z art. 119 kpw. Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego i opłaty uzasadnia natomiast §4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2017.2467) oraz art. 8 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 ze zm.).